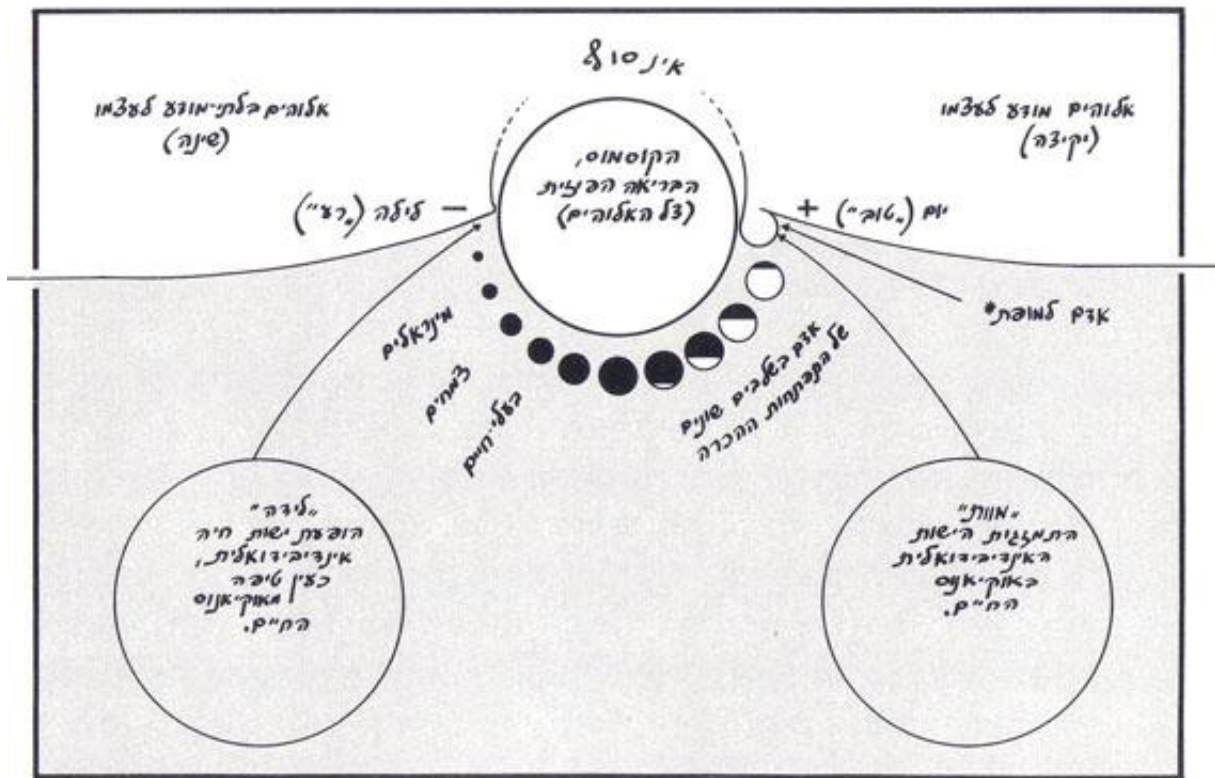

הבריאה – כתהליך של יצירת רשמים והכחדתם.

מחשבות על הבהגודגיטה וקרישנא. נכתב בעקבות שיחות עם חברים.

מדי פעם, כנראה כל 700-1400 שנה, ראש ההירארכיה האלוהית, אם אפשר לכנות זאת כך במונחים של בני אדם, יורד עלי אדמות כדי לשמור את הנתיב רוחי פתוח.

למעשה זוהי המשימה שלנו - בני האדם – חובתנו היא לשמור על הנתיב הרוחי, בלעדיו אין טעם לבריאה הפיזית ולמהלכיה. אם היינו טורחים לשמוע למורי הרוח הגדולים שבכל הדורות - ולא חסרו כאלה – היישות האלוהית הזאת לא היתה צריכה להתערב. השאלה שנשאלת כאן למעשה, מהי תכלית הבריאה ומהו בעצם הנתיב הרוחי? בשירטוט המצורף כאן, שאותו שירטטתי על סמך חומרים ושירטוטים שראיתי אצל כמה מורי רוח גדולים, וגם מה שהבנתי מכוח עצמי, אנו רואים תיאור של המנוע הקוסמי, שמצידו האחד (כאילו) נמצא "אלוהים שאין לו תודעה", ומצידו השני "אלוהים מודע לעצמו". זה נשמע מוזר לבני אדם, אבל אלוהים הינו אינסופי, ובקרב האינסוף הזה קיימים מצבי תודעה רבים ביותר, שגם הם אינסופיים. אנחנו בכל אופן חלק מכל הסיפור הזה, ואנו עומדים באיזה שהוא מקום באמצע הסיפור. השאיפה האינסופית של הבריאה זה להגיע לתודעה מושלמת שבה היישויות האינדיבידואליות המוגבלות מכירות את עצמן כאלוהים, אינסופי, בלתי מוגבל, בעל ידע ואושר אינסופיים.

הבריאה זורמת כיאות עד שהיא מגיעה לתודעה המלאה המצויה בבני האדם. תודעתם של בני האדם מלאה, כיוון שהם יכולים לבטא את עצמם באופן מלא ולהגשים את מחשבותיהם, אבל אין זאת תודעה מושלמת. בני האדם אמורים להחיש את תהליכי התנועה של הנשמות במצבי התודעה הנמוכים יותר, לכאורה - מינראלים, צמחים ובעלי חיים. במקום זאת החלטנו להיתקע במעין מחול משונה סביב עצמנו, שבו הבריאה כלל איננה מעניינת אותנו, וכל מה שמעניין אותנו זה ההצלחה האישית שלנו. כפי שברור מהתרשים, זה תהליך שבו משתתפות אינסוף יישויות המהוות לאמיתו של דבר אחדות אחת, וכאשר אנו שואפים להצלחה אישית, הנתיב הזה, שהוא למעשה הנתיב הרוחי, נשבר. אפשר להמשיך את תפקידם של בני האדם "במנוע האלוהי" לתיבת ההילוכים שבמכונית. בני האדם אמורים היו ליצור עלי אדמות מה שמכונה מעגלים רוחיים, אותם צריכים לאייש גברים ונשים מתקדמים רוחנית, המכירים את מהלכי הבריאה, ויודעים כיצד להכווין, לנהל ולווסת את הזרם הבלתי פוסק של

טיפות נשמה אינדיבידואליות מנקודת הבריאה ועד להשלמת המסע הרוחני. המעגלים הרוחיים האלו דומים למערכת גלגלי השיניים שבתבית ההילוכים. ההבדל הוא, שמערכת מכאנית אותה בונה המהנדס, מהווה כפיית החומר לצורה מסוימת, בה בשעה שמעגל רוחי חייב להיווצר מחמת רצונם של המשתתפים בו. הקוסמוס איננו כופה את עצמו, השחקנים הממלאים את תפקידם בהצגה הקוסמית, עושים זאת מאהבה ולא מכורח.

קרישנא הינו אווטאר (ראו ערך במילון הרוחני). נוכחותו עלי אדמות מהווה בעצם מהלך הפוך לתנועה שבתרשים. האלוהים האינסופי והמודע לעצמו שב אחורנית ויורד לרמתם של בני האדם כדי לשפץ את הנתבי הרוחי, שאותו עמלים כל העת בני האדם להחריב. במיוחד אלה הקוראים לעמם אנשים רוחניים. אלה גורמים את הנזקים הגדולים ביותר, בדרך כלל. מאחר והיישות הזאת הינה אהבה וחסד אינסופיים, אין היא מעוניינת כרגע שהנתבי הרוחי ייסגר. אם הנתבי ייסגר, תתרחש באופן אוטומטי פרלאי, ההכחדה של מערכת השמש, או מאהאפראלאי, שמשמעותה שכולנו שבים אחורה ונזרקים אל תחילת המסע הרוחי, או שאנו חוזרים לתרדמת האלוהים שבמצב שלפני הבריאה. מה שמכונה Beyond State. ההירארכיה האלוהית, שמודעת לעקשנותם של בני האדם ולמוחותיהם הסתומים, מנסה כל העת לעזור, כשהיא שומרת בקפדנות על עיקרון החופש לבחור את הדרך. זהו עיקרון מקודש שאין שוברים אותו. אבל מה, החבר'ה חכמים, ומתחכמים לבני האדם. בא קרישנא ומוצא שבני האדם רבים ורוצחים זה את זה, משום שהכלי להתקדמות נכונה, המסדיר את כל מערכת היחסים בין בני האדם ביניהם ובין הבריאה, מרוסק, ומשום כך בני האדם אינם יודעים כיצד לנהל את ענייניהם. הם בוחרים לפתור את הבעיות אחת ולתמיד באמצעות החרב. נהרוג את כל הרעים, יישארו רק הטובים, וכך לא נצטרך לאחוז בחרב כדי להרוג את הרעים. משום מה, למרבה התמיהה, זה לא בדיוק עובד. מנסים את זה לפחות 5000 שנה מאז שקרישנא חנך את הקאלי יוגה, וכאן נתקעו אחינו בני האדם. מאחר וקרישנא מקפיד על הבחירה החופשית של בני האדם, השואפים להשמיד את הרעים, מה הוא עושה? מנצל את תאוות ההרג והשינאה הרוחשת כדי להפוך אותם לכלי להתאמנות רוחית. צריך להיות אלוהים כדי להביא קטע מדהים כזה.

*****

המסע הרוחני הינו למעשה תהליך של הצטברות רשמים, עיבודם והפיכת תמצית ההתנסות לנדבך נוסף בתהליך האינסופי של בניית התודעה. הרשמים האלה הולכים ומתאספים בתת מודע, טובים ורעים, בדרך כלל רעים, כיוון שכל עוד חי האדם ללא ידע חי אודות הנתבי הרוחי, הרי שהוא פועל תחת בערות ומעשיו מחוללים רשמים רעים, אותם סופגים אנשים אחרים, המחוללים רשמים רעים דומים, וכך עד אין סוף. כשחי האדם בבערות, הרי כל מה שהוא מחולל זה סבל, והוא חייב לקצור את פירות הסבל הזה. כל הרשמים האלו גורמים לאדם לשוב ולהיוולד, משום שהרשמים, שהם למעשה כסי אנרגיה קפואה, חייבים להפשיר, או להתעורר, ולהתמצות; זאת אומרת להעלם. אבל בתהליך ההתמצות, נוצרים באופן בלתי נמנע רשמים חדשים, השבים מצידם ומשעבדים את נפש האדם, השבה ונולדת, ומחוללת שוב רשמים משעבדים כאלה, אך אינפניטום. גם רשמים טובים משעבדים, כיוון שגם הם נחקקים בתת מודע, הם חייבים להתמצות, ובתהליך ההתמצות נוצרים רשמים משעבדים חדשים, טובים ורעים, החייבים להתמצות, וכך מוצא עצמו האדם נואש לחלוטין מהמסע הרוחי והוא בעצם הולך לאיבוד מהבחינה הרוחנית. הסיבה העיקרית לכל הבלגן הזה, שאין מערכת של הנהגה רוחנית המודעת לכל התהליך הזה עלי אדמות, ומדריכה את בני האדם כיצד לפעול לבניית התודעה מבלי לפתח כמויות כאלו של רשמים משעבדים, שהם למעשה פרי יצירה מתוך בערות.

קחו למשל נפש של בעל חיים שמיצה את תהליך האבולוציה והחל להיוולד בגוף אדם. נניח שהוא היה חייית טרף במחזוריו האחרונים. הוא כעת בגוף אדם, עם כל מטען הרשמים החייתיים, של תקיפת יצורים אחרים וטריפתם. כאדם, הוא יתחיל לאנוס ולרצוח. אם תתבוננו מקרוב באדם כזה, לאחר שהוא נתפס על ידי המשטרה, למשל, הרי שאין האיש מבין מה לא בסדר. הוא פועל על פי הרגליו ודחפיו המוטבעים עמוק בנפשו. אם היתה הנהגה רוחית עלי אדמות, היו מסתכלים על איש כזה כבר מלידה, ופועלים כיצד לפרק את המטען המסוכן הזה, או להכוונו באופן פרודוקטיבי מבלי שיחולל פשעים חמורים כל כך.

נסתכל שוב בתרשים אותו שלחתי אליכם. ראו כיצד "טיפת הנשמה האינדיבידואלית", או אטמה, כפי שזה מכונה בוודנטזם, הולכת ותופחת ומשחירה. תהליך התפיחה מסמל את התפתחות התודעה, וההשחרה מסמל את מצבור הרשמים הנאגרים בתת מודע. התהליך מגיע לשיאו בשלב האדם, כאן התודעה מגיעה לשיאה, אבל גם מצבור הרשמים המשעבדים מגיע לשיאו. נניח שהמערכת מתפקדת באופן הראוי, אזי האדם היה מוכוון על ידי הנהגה רוחית עלי אדמות לנתבי הרוחי, ותהליך התמצות הרשמים היה מתחיל, שבו התודעה נשמרת בה בשעה שהרשמים הולכים ונעלמים. אנחנו רואים בתרשים שצבע לבן מתחיל למלא את המעגל. למעשה אין זה צבע כלל, אלא שום דבר. זהו תהליך של מחיקה, של התאיינות, ובסופו של דבר, האדם נותר עם תודעה טהורה ללא שום סיגים. אזי הוא מתאחד לנצח עם התודעה האלוהית הקוסמית, ובכך תם המסע האלוהי, והאלוהי הבלתי מודע לאלוהיותו, הופך למודע לאלוהיותו.

התהליך הזה פועל כשורה עד שמגיעים לרמת האדם. כאן התהליך נשבר, כיוון שאין הנהגה רוחית עלי אדמות המודעת לתהליך הזה, ופועלת במודע להכוונת בני האדם לנתיב הרוחי. בכל אופן אין הדבר נעשה באופן ציבורי, לבני האדם אין שום מושג למה הבריאה קיימת ומה תכליתה. רק בחוגים מצומצמים קיימת איזו שיטה או מערכת האמורה לסייע לבני האדם בדרך הזאת, אבל בדרך כלל זה מכוון לצורך ההתקדמות האישית, בתקווה שיום אחד החוכמה הזאת תתפשט לשאר בני האדם.

ככל שמתרחקים בני האדם מתכלית הבריאה, הולכים ונוצרים רשמים נוראיים יותר ויותר, המרחיקים את בני האדם עוד יותר מתכלית הבריאה, וכעת ניצב המין האנושי בפני חומה בצורה, שאי אפשר כמעט לפרוץ מבעדה, חומה שהוא יצר לעצמו במו ידיו, מחמת הסירוב הקדמון לקחת אחריות רוחנית.

נסתכל שוב בתרשים: "טיפות נשמה אינדיבידואליות" ממשיכות לזרום כל העת מנקודת ה"אום", ונכנסות לתהליך האבולוציוני האמור להוביל אותן למצב האדם, וממנו שוב אל האלוהי. אבל במצב האדם המערכת תקועה, הזרימה הטבעית מעוכבת. דמו זאת למנוע הפועל במכונית, תיבת ההילוכים משולבת, אבל הגלגלים בתיבת ההילוכים שבורים. מספיק ששן אחת שבורה, כדי שכל התהליך יתקע. זה גורם לחץ הולך וגובר, עד שהמערכת פוקעת, אם לא ידאג מי שאחראי לתיקון התקלה ולשיחרור הלחץ. עלי אדמות לחץ זה מביא בעקבותיו תסכולים, שנאה ומחלוקות בין בני האדם, המגיבים באופן בלתי מודע, מחמת הבערות, בהאשימם את ה"אחר" באחריות למצב הזה. בהעדר מערכת הנהגה רוחית, בני האדם מאשימים זה את זה באחריות למצב, הלחץ ההולך וגובר חייב להשתחרר, והוא אכן משתחרר בצורה של אסונות טבע, תאונות, מחלות ומלחמות.

כאן נכנסת ההירארכיה הרוחית לפעולה.

*****

הברירה העומדת תמיד בפני ההירארכיה האלוהית, הינה אם להמשיך ולאפשר את המסע הרוחי בתנאים נוראיים כאלה, כשזוועות איומות מתרחשות עלי אדמות ללא הרף, או להפסיק את המסע הרוחי, עד אשר ייווצרו התנאים המתאימים שיאפשרו את תנועת טיפות-הנשמה-האינדיבידואליות בצורה סבירה.

חוכמתו של האווטאר, שהוא בעל הסמכות ללא עוררין על חוק הקארמה, שהוא מסוגל להפוך את זוועותיהם של בני האדם לכלי להתקדמות רוחנית. לדעתו, האווטאר כאדון הקארמה התעלה מעל עצמו כשהחליט להפוך את תופעת המלחמה, שהיא פרי המצאת בני האדם, לכלי להתקדמות רוחית.

מה שאני כותב זה למעשה פרי הצפייה במלחמות רבות בהן נטלתי חלק בתקופת החיים האלו, כשכל פעם צפיתי בפן אחר של תופעת המלחמה. המלחמה מהווה את שיא התיסכול בין שתי קבוצות בני אדם המאשימות זו את זו בבעיות הנוצרות בחיים. בני האדם אינם מבינים כי הבעיות האלו נוצרות משום ששתי הקבוצות מסרבות למעשה למלא את ייעודן הרוחי; בני האדם מחפשים את אושרם הפרטי ומתעלמים מהתנועה ומהמחזורים הקוסמיים. אדם כפרט או כקבוצה איננו יכול לעולם להשיג אושר בר קיימא כשהוא מנותק מהכלל. בבערות בני האדם רואים עצמם כפרטים או כקבוצות. הם נוטים להאשים את האחר או השונה בבעיות החיים. תיסכולים ושנאות הולכים ומצטברים בתת מודע של בני האדם, ובתת מודע של הקבוצה, כיוון שכל בני האדם קשורים זה לזה. בנקודה קריטית מסוימת כל זה מתפרץ.

*****

בניית מעגל רוחי כתהליך של ויתור ושחיקת האגו. חברי מעגל כזה חייבים לעבור התאמנות רוחנית ארוכה ומפרכת כדי שיוכלו למלא את תפקידיהם מבלי לשבור את המכאניזם של המעגל. מה שקורה בדרך כלל, זה שאחד מהמשתתפים נוטה בשלב מסוים להשתלט על המעגל, ולהנהיג אותו בדרכו. אם נמשיל זאת לגלגל השיניים, הרי זה כאילו ששן אחת נעשתה גדולה יותר. מה שקורה במקרה זה, שהוא שובר את שאר השיניים. אם נסתכל על משל גלגל השיניים, אזי תוך כדי תהליך הפעולה, כשהגלגל מסתובב, כל שן נמצאת תמיד פעם אחת למעלה. מה שקורה זה שכל אחד מחברי החוג הרוחי מהווה את נקודת המרכז לפי הצורך. לכל אחד מהחברים התמחות וידע משלו, כך שהנהגה צריכה לעבור מאחד לשני לפי הצורך. בני אדם רגילים, השטופים במשחקי הכוח הדואליים, אינם מסוגלים לכך, ואנו רואים גם תלמידים רוחיים מתקדמים הכושלים בכך. יש לנו שתי עדויות היסטוריות על נסיון כזה להפעלת מעגל רוחי – אחד זה על ידי משה ובני ישראל, שניסה ללמד אותם כיצד פועל מעגל רוחי, וכל מה שהיה עליהם לעשות זה לארגן את מחנותיהם בסדר שהוא התווה עבורם – מחנה בני ישראל כשחנו במדבר דמה למבנה הפירמידה

הגדולה כשהיא פרוסה ומושלכת באופן שטוח. גם ישוע מנסה ללמד את תלמידיו את סוד המעגל הרוחי – הם לא מעוניינים או לא מבינים. ישוע, האווטאר, מנסה שוב ושוב ללמד את תלמידיו כיצד לפעול נכונה באופן רוחי, אבל עיקר עניינם זה להמליך אותו כמלך המשיח. עד הרגע האחרון הוא מנסה זאת, כשהוא מבקש משלושת תלמידיו להישאר ערים בהר הזיתים, ממש לפני שהוא נאסר. כנראה שאם התלמידים היו עומדים בכך, ונשארים ערים, היה נוצר האלמנט הראשון של המעגל הרוחי – המשולש הרוחי, ממנו מרכיבים את שנים עשר מגזרי המעגל – והוא לא היה נאלץ לפנות לפיתרון קיצוני כמו הצליבה במניעת ההכחדה של מערכת השמש.

האווטאר מציע שוב ושוב את חברותו לבני האדם – כבר בבראשית, בפרק השלישי, הוא פונה לאדם ושואל היכן הוא. הוא רומז למין האנושי שעליהם להפנות את אור תודעתם אליו, ולא אל הבריאה הפיזית.